

หลวงพ่อกำทำให้ข้าพเจ้าพบชีวิตที่รุ่งเรือง

เสรี ปันทอง

R12003

แรงบันดาลใจที่ทำให้ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ขึ้นมา ก็เนื่องจากคำสั่งสอนของหลวงพ่อก่อน ที่มีความปรารถนาดีและห่วงใยแก่ผู้ที่เข้ามาพบเสมอ ซึ่งมีใจความสำคัญว่า

- ชรามันนั้แหละรักษาผู้ประพฤติธรรม
- อย่างคิดวิตกกังวลถึงอดีตที่ผ่านมาแล้ว ให้ทำปัจจุบันให้ดีที่สุด การทำความดีไม่มีสายทำได้เลยวันนี้เดี๋ยวนี้
- ให้ขยันทำงาน ขยันเล่าเรียนหนังสือ หากความรู้ไม่มีใครแก่เกินเรียน
- ให้มีความกตัญญูต่อกตเวทิต่อพ่อแม่และผู้มีพระคุณ

แต่สิ่งสำคัญที่สุดที่ข้าพเจ้าขอเน้นให้ท่านผู้อ่านได้ทราบ ณ ที่นี้เลย ว่า หลวงพ่อเป็นพระสุปฏิปันโน มีปณิธานมั่นคง พัฒนาคนให้สูงด้วยคุณธรรม เสกคนให้เป็นงาน ท่านบำเพ็ญธรรมด้วยการให้ธรรม ที่พระพุทธเจ้าตรัสสรรเสริญว่าเป็นยอดทานอันชนะการให้ทั้งปวง ดังคำบาลีว่า สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ การให้ธรรมชนะการให้ทั้งปวง

เมื่อท่านเหยียบย่างเข้ามาในบริเวณวัดอัมพวัน ซึ่งมีท่านเจ้าคุณหลวงพ่อบุญรอดพระราชาสุทธิญาณมณฑลเป็นเจ้าอาวาส และเป็นเจ้าคณะจังหวัดสิงห์บุรี ท่านจะพบกับความสะอาด มีต้นไม้ให้ความร่มรื่น ร่มเย็น ใต้ต้นไม้ก็มีคติสอนใจ พบกับห้องน้ำที่สะอาดและมีอยู่อย่างเพียงพอ ต่อจากนั้นก็มีการรับประทานอาหารให้รับประทานอย่างอิมหันสาธาณ โดยหลวงพ่อมอบให้ที่สมประสงค์ จัดเตรียมไว้ต้อนรับ ต่อจากนั้นก็ฟังธรรมะจากหลวงพ่อก่อน ซึ่งได้บรรยายให้เข้าใจชัดเจนแจ่มแจ้งนำไปปฏิบัติได้อย่างดียิ่ง

ประวัติย่อผู้เขียน

ข้าพเจ้าชื่อนายเสรี ปันทอง อายุ ๓๙ ปี เป็นเจ้าของโรงพิมพ์ “วิริยะพัฒนาโรงพิมพ์” ตั้งอยู่ที่ ๕๘/๒๙ งามอินทรา (กม.๑๑) แขวงคันนายาว เขตคันนายาว กทม. ๑๐๒๓๐

ข้าพเจ้าเกิดที่ตำบลมหาสอน อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี บ้านอยู่ริมแม่น้ำบางขาม ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของวัดอัมพวัน และอยู่ไม่ห่างจากวัดอัมพวันเท่าไรนัก ขับรถไปประมาณ ๒๐ นาทีก็ถึง

คุณพ่อคุณแม่เป็นคนที่รักลูกมาก แต่ก็มีข้อบกพร่องที่ไม่ค่อยใช้ลูกทำงาน มีอะไรก็ยอมทำกันเสียเอง ข้าพเจ้าชอบคำสั่งสอนของหลวงพ่อกับที่พูดเป็นประจำว่า “...ลูกบางคนคือรั้นชอบเถียงคำไม่ตากฟาก....วันเกิดของลูกเหมือนวันตายของแม่ เลี้ยงลูกกันโตเหมือนต้นตาล....” ที่บ้านผมจะปรารภกันเสมอว่า หลวงพ่อกับท่านสอนได้ละเอียดลออถี่ถ้วนจะแจ้ง มีตัวอย่างของจริงมาประกอบ เราเป็นผู้ครองเรือนยังคิดไม่ถึง เหมือนเส้นผมบังภูเขา ปลูกอารมณ์ให้ขบขัน ฟังแล้วไม่เบื่อ สมกับที่ว่า ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ทำให้เป็นผู้รู้ ผู้เบิกบาน ธรรมชาติของหลวงพ่อฟังแล้วไม่ม่วงนอน ได้ความรู้เข้าได้กับคนทุกชั้นทุกเพศและทุกวัย

ย้ายจากบ้านนอกเข้ามาอยู่ในเมือง

คุณพ่อสอบเลื่อนวิทยฐานะและตำแหน่งชั้นข้าราชการได้สูงขึ้น จึงย้ายเข้ามารับราชการเป็นศึกษานิเทศก์ ทำงานที่ศาลากลางจังหวัดลพบุรี และอพยพครอบครัวมาอยู่ใกล้ ๆ ตลาดลพบุรี เมื่อข้าพเจ้าได้เรียนหนังสือจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๓

พบพระสุปฏิปันโน

บ้านพักของข้าพเจ้าอยู่ติดกับบ้านผู้จัดการไฟฟ้าลพบุรี (คุณอาสมปอง บุญมา) ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนรักกับลูกชายผู้จัดการ ครอบครัวของเราทั้งสองสนิทสนมกันมาก ในสมัยนั้นวัดอัมพวันยังไม่มีไฟฟ้าใช้ หลวงพ่อได้ไปติดต่อกับอาสมปองขอไฟฟ้าเข้าวัด ท่านมักจะไปกลางคืนอยู่จนดึก เพราะอาสมปองมีงานยุ่งกลับดึกถึงบ้านมืดค่ำแทบทุกวัน วันไหนหลวงพ่อกับอาสมปองจะมาตามคุณพ่อคุณแม่ของข้าพเจ้าว่าหลวงพ่อกับคุณพ่อจะมาวัดอัมพวันมา คุณพ่อก็คงให้คุณแม่ไปกราบหลวงพ่อกับข้าพเจ้าตอนนั้นอายุประมาณ ๘ ขวบ ก็จะตามไปด้วยทุกครั้ง

เดินทางผัดพันเข้าสู่อบายมุข

หลังจากจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ แล้ว ข้าพเจ้าก็ได้มาศึกษาต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ในกรุงเทพมหานคร ในขณะที่ข้าพเจ้าเรียนอยู่ที่กรุงเทพฯ ห่างไกลจากพ่อแม่ ประกอบกับมีอายุย่างเข้าสู่วัยรุ่น ชอบลองของ อยู่ชั้น ม.ศ. ๒ เริ่มสูบบุหรี่ พอจบชั้น ม.ศ. ๓ ก็เริ่มดื่มสุรา ครั้งแรก ๆ ก็คิดว่าลองเล่นสนุก ๆ ไม่จริงจังอะไรนัก แต่นาน ๆ เข้าก็ซึบจะติดเอาเสียแล้ว เมื่อเดินเข้าสู่อบายมุข การเรียนก็อ่อนลงเป็นธรรมดาอย่างแน่นอนที่สุด เมื่อคุณพ่อคุณแม่ทราบข่าว ลูก

เกรงใจตัดสินใจเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ เพื่อที่จะดูแลลูก แต่ก็สายเกินไปเสียแล้ว เพราะหลังจากที่จบชั้น ม.ศ. ๕ ข้าพเจ้าก็ยิ่งกินเหล้ามากขึ้นจนพ่อแม่ว่ากล่าวไม่ได้

วันหนึ่งข้าพเจ้าไปเลี้ยงส่งเพื่อน เพื่อไปศึกษาต่อต่างประเทศ ด้วยความอยากกินเหล้ามาก ออกส่ำไปถึงก่อนกำหนดเวลาฯ ไม่มีใครมาเลย จึงไปนั่งเล่นอ่านหนังสืออยู่ในห้องรับแขก หยิบหนังสือฟ้าเมืองไทยมาอ่าน พบเรื่องของท่านผู้ว่าปัญญา “เรื่องปลาตุ๊กตายเป็นเหตุ” เห็นรูปหลวงพ่อก็จำได้ว่า หลวงพ่อบุญนี้เคยเห็นมาที่บ้านอาสมปองบ่อย ๆ ทำไมท่านถึงเก่งอย่างนี้ ไม่ใช่หลวงพ่อบรรพชาเสียแล้ว จึงเอาเรื่องนี้มาให้คุณพ่อคุณแม่ดู ก็จึงรู้ว่าท่านเป็นประเภทคมในฝัก คุณกับท่านตั้งหลายครั้งท่านไม่ขยายอะไรให้ฟังเลย นับว่าเป็นบุญของพวกเราอย่างยิ่งที่มาพบของจริงของแท้เข้าแล้ว

หลังจากนั้นไม่นาน คุณปู่ของข้าพเจ้าก็เสียชีวิต ข้าพเจ้าได้ไปทำศพของท่านที่บ้านมหาสอน ซึ่งเป็นบ้านเกิด ข้าพเจ้าดื่มเหล้ากับญาติรุ่นเดียวกัน มาตลอดเวลาเจ็ดวันเจ็ดคืน ขณะนั้นก็กำลังเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหงปีที่ ๑ พอเสร็จงานก็พากันกลับกรุงเทพฯ ในระหว่างทางข้าพเจ้าก็ดื่มเหล้ามาตลอด พอถึงวัดอัมพวันก็พากันมาราบหลวงพ่อบุญนั้นจำได้ว่าประมาณ ๑๕ - ๑๖ น. หลวงพ่อบุญท่านกำลังคุยอยู่กับแขกประมาณสิบกว่าคน คุณพ่อคุณแม่ก็พาข้าพเจ้าเข้าไปกราบหลวงพ่อบุญนั้น หลวงพ่อบุญจำได้ เรียกให้ข้าพเจ้าเข้าไปนั่งข้างหน้า ท่านก็พูดสอนไปพร้อมกับเอามือลูบศีรษะข้าพเจ้า ท่านสอนอยู่เป็นเวลานาน ข้าพเจ้าเห็นแม่ข้าพเจ้านั่งน้ำตาไหล เพราะซาบซึ้งในคำสั่งสอนของหลวงพ่อบุญนั้น และไม่รู้จะทำอย่างไรถึงจะให้ลูกหายเถรได้ หมดปัญญาแล้ว ในขณะที่เดียวกันหลวงพ่อบุญก็พูดปลอบใจคุณแม่ ส่วนตัวข้าพเจ้าก็รู้อ่างไม่รู้บ้าง เพราะยังไม่สร้างเมฆมาก่อนจะลา กลับหลวงพ่อบุญบอกกับคุณพ่อคุณแม่ว่า “เสรีนี้ถ้าใครเลี้ยงไม่ได้หลวงพ่อบุญจะเอามาเลี้ยงเอง ต่อไปภายหน้าเด็กคนนี้จะได้ดี” คุณพ่อคุณแม่ซาบซึ้งในพระคุณของหลวงพ่อบุญ และถวายให้เป็นลูกของหลวงพ่อบุญนั้น ท่านยังกำชับไว้ด้วยว่า ถ้ามีปัญหาอะไรให้มาหาหลวงพ่อบุญ อย่าไปกินเหล้า ใครชวนไปกินเหล้าก็ให้หนีถึงหลวงพ่อบุญเข้าไว้ แต่ข้าพเจ้าก็ยังเลิกดื่มไม่ได้

มาระยะหลัง พ่อแม่รวมทั้งพี่น้องเห็นว่าไม่ไหวแล้ว ให้เรียนหนังสือไปก็ยิ่งกินเหล้ามากก็เลยจับให้มาทำงานที่สำนักพิมพ์แห่งหนึ่ง ก็ดีขึ้น เพราะว่าจะกินเหล้าได้แต่เฉพาะวันเงินเดือนออก เพราะระหว่างวันธรรมดา กินไม่ได้ ตอนเย็นก็ต้องทำงานถึงเที่ยงคืนทุกวัน ก็เลยไม่มีเวลากินเหล้า แต่วันเงินเดือนออกก็กินเหล้าจนเงินหมด เมฆจนหมดสติ ตามป้ายรถเมล์ ข้างถนนสนามหญ้า ลานจอดรถ เคยเป็นที่นอนของข้าพเจ้ามาแล้วทั้งนั้น ต่อมาระยะหลัง ๆ นี้ชักเริ่มเข้า

หลวงพ่อบุญทำให้ข้าพเจ้าพบชีวิตที่รุ่งเรือง

ไปหาหลวงพ่อบ่อยขึ้น ช่วงหลังงานไม่เร่งมากวันอาทิตย์ไม่ต้องทำงาน วันเสาร์ตอนเย็นก็จะนั่งรถทัวร์จากหมอชิตมาวัด มาค้างคืนที่วัด มาถึงวัดประมาณ ๒ ทุ่ม มาถึงก็มากราบหลวงพ่อ หลวงพ่อก็จะให้พี่สมประสงค์มัดข้าวให้กิน กินข้าวแล้วข้าพเจ้าก็นั่งฟังหลวงพ่อกุญกับญาติโยมที่ไปหา ข้าพเจ้าก็จะนั่งฟังหลวงพ่อสอน หลวงพ่อสอนอะไรข้าพเจ้าก็จะนำกลับมาคิด บางทีคิดได้ว่าเป็นเรื่องของตัวเองก็มี

หลวงพ่อกุญจะสอนแปลกกว่าพระอื่น ๆ ที่ข้าพเจ้าได้พบมา หลวงพ่อกุญจะสอนให้คิดเป็น สอนให้รู้จักเหตุรู้จักผล ท่านจะไม่สอนให้ทำบุญด้วยเงิน ท่านจะสอนให้ทำบุญด้วยความดี ด้วยการสวดมนต์ ด้วยการเจริญกรรมฐาน ท่านว่าได้บุญมาก ในเวลานั้นข้าพเจ้าชอบมาก เพราะไม่ต้องเสียเงินแถมมีข้าวให้กินฟรี ๆ อีกด้วย มีเรื่องทุกขร้อนอะไรมาหาหลวงพ่อกุญหมด โดยยังไม่ทันพูดอะไรเลย ชักเริ่มแปลกใจ สงสัยว่าท่านรู้ได้อย่างไร

หลวงพ่อกุญกับญาติโยมจนตึก บางครั้งถึงตี ๑ ตี ๒ ญาติโยมกลับไปแล้วข้าพเจ้าก็จะไปนอน หลวงพ่อกุญจะสั่งให้ลงโบสถ์ไปสวดมนต์ด้วยกันตอนตี ๔ สวดมนต์เสร็จก็ออกจากโบสถ์เดินตามหลวงพ่อกุญมา ตอนนั้นหลวงพ่อกุญยังไม่สร้างหอประชุมภาวนากรรมวิธีพิชา ท่านก็บอกว่าต่อไปคนจะมาบรมที่วัดเยอะ ตรงนี้จะสร้างหอประชุม แล้วต่อมาไม่นานท่านเริ่มสร้างหอประชุม เทฐานรากเสร็จหนักก็หมด หินไม่พอสร้าง ข้าพเจ้าก็รับอาสาจะไปหามาให้ เพราะมีเพื่อนเป็นเจ้าของโรงโม่ และได้หินมาสร้างกันจนเสร็จ ข้าพเจ้ามีความภาคภูมิใจกับบุญที่ได้ทำโดยไม่ต้องใช้เงินเลย มีปีติยินดีมาก

ตอนนั้นหลวงพ่อกุญได้สอนข้าพเจ้าว่าให้คิดเปรียบเทียบดูว่ากินเหล้าดีอย่างไร เสียอย่างไร หาข้อดีข้อเสียมาเปรียบเทียบกัน และท่านก็ให้พิจารณาดูว่าก่อนกินเหล้าเป็นอย่างไร พอกินเหล้าเข้าไปแล้วเป็นอย่างไร แตกต่างกันอย่างใด ท่านให้ดูที่ตัวเราเอง ก่อนกินเหล้านี้ดูง่าย แต่หลังกินเหล้านี้เสียใจไม่ได้เพราะเมาทุกที ทำอย่างไรจะรู้ว่าเราเมาแล้วเป็นอย่างไร ก็เลยซื้อเทปเล็ก ๆ มาอัด เวลาไปกินเหล้าก็เอาไปด้วย พอหายเมาก็เอามาเปิดฟังดู ฟังครั้งไรไม่เคยฟังจนจบเลยสักครั้งเพราะอายุตัวเองว่า เราพูดไปได้อย่างไร เราทำไปได้อย่างไร ชักจะรู้แล้วว่าเหล้าไม่ดีอย่างไร ชักเบื่อหน่ายอยากจะทำเลิกกินและชอบมาหาหลวงพ่อกุญมากขึ้น

เรื่องกินเหล้าเมายาก็เริ่มห่างออกไป ต่อมาปี ๒๕๒๙ ข้าพเจ้าก็แต่งงาน หลังจากนั้นก็เริ่มห่างวัดอีก จนเริ่มมีปัญหาทางครอบครัว จึงหันหน้ามาหาหลวงพ่อกุญอีก คราวนี้หลวงพ่อกุญให้เข้ากรรมฐาน ๗ วัน หลังจากออกกรรมฐานแล้วทุกอย่างก็ดีขึ้น เป็นคนใจเย็นขึ้น มีความอดทนมากขึ้น เดิมทีนั้นเป็นคนใจร้อน เป็นคนไม่ยอมใคร โมโหใครแล้วจะเอาชีวิตเป็นเดิมพัน ไม่กลัวตาย

ไม่เห็นคุณค่าของชีวิต กรรมฐานช่วยให้รู้จักชีวิต รู้จักคุณค่าของเวลา แต่ก็ยังไม่เชื่อว่ากรรมฐานจะทำให้รู้เหตุการณ์ล่วงหน้าได้ จนกระทั่งต่อมาได้มีโอกาสไปพบหลวงพ่อกิ่ง วันนั้นไม่มีธุระอะไร ไม่มีปัญหาอะไรจะมารบกวนหลวงพ่อ เพียงแต่อยากไปฟังหลวงพ่อสอนเพื่อให้เกิดกำลังใจเท่านั้นเอง เมื่อไปถึงเวลาประมาณสัก ๔ หุ่่ม เห็นหลวงพ่อกำลังคุยกับผู้ใหญ่ท่านหนึ่ง ข้าพเจ้านั่งอยู่ห่าง ๆ ไม่ได้ฟังหลวงพ่อ พอนั่งไปได้สัก ๑ ชั่วโมง ก็คิดว่าหลวงพ่อน่ากลัวจะลืมเราเสียแล้ว ไม่เห็นทักเราเลย เพราะทุกทีเวลาข้าพเจ้ามาพอนั่งลงเรียบร้อยแล้ว ท่านจะถามเสมอว่า “เสรี มายังไง กินข้าวหรือยัง พ่อแม่สบายดีไหม” ต้องทักอย่างนี้เสมอ แต่ทำไมวันนี้จึงไม่ทัก สงสัยลืมเราเสียแล้ว เพราะไม่ได้มาเสียนาน พอข้าพเจ้านึกเสรีจ หลวงพ่อก็ตูตขึ้นมากันทักเลยว่่า “เสรี มายังไง กินข้าวหรือยัง พ่อแม่สบายดีไหม ยังไม่ลืมหรือจ้่าได้” ข้าพเจ้าก็ตกใจว่่าหลวงพ่อรู้ได้ว่่าไร หน้าก็ไม่ได้มอง คิดม้่าคิดไปไม่เชื่อก็ตัดสินใจว่่าเป็นไปไม่ได้ หลวงพ่อจะรู้ว่่าความคิดเราไปได้ว่่าไร เป็นเรื่องบังเอิญม้่ากว่่า บังเอิญที่เราคิดกับบังเอิญที่หลวงพ่อก็ตูตม้่าตรงกันพอดี คนที่ไม่ว่่าก็สรุปว่่าหลวงพ่อรู้ว่่าระจิด พอคิดจบ หลวงพ่อก็ตูตขึ้นมากันทัก “เสรีไม่บังเอิญหรือก ของจริง เดียวท้่าท้่าผู้พิพากษ้่าไปแล้วเรม้่าเจอกัน” เอาแล้วสิ ข้าพเจ้าเจอของจริงเข้าแล้วสิ แทบจะเป็นลมเลย เป็นอันว่่า หลังจากวันนั้นแล้วข้าพเจ้าหมดข้อกังวล สงสัยใด ๆ ทั้งสิ้น คึ่นนั้นหลวงพ่อก็ตูตข้าพเจ้าอยู่จนถึงตี ๒ จนท้่าให้ข้าพเจ้าเชื่อและเริ่มปฏิบัติตามโดยศรัทธ้่าและเลื่อมใสเรื่อยม้่า ไม่ว่าข้าพเจ้าไปท้่าอะไรม้่า จะเป็นท้่าไหนก้่าช่างเถอะ หลวงพ่อรู้หมด เคยโกหกภรรยา กับแม่ หนึ้ไปเชียงใหม่ ไปหาเจ้าเข้าทรง ไปกับบุญประสิทธิ์ แซ่ลี รถจะไปชนกันตายถึง ๒ ครั้งในเวลาไล่เลี่ยกัน ที่จังหวัดก้่าแพงเพชรครั้งที่ ๑ อีกก้่าไม่ก้่าชั่วโมง ถัดม้่าที่จังหวัดนครสวรรค์เป็นครั้งที่ ๒ หลวงพ่อก้่าตามไปช่วย ข้าพเจ้านอนหลับไปข้าพเจ้ารู้หมด รู้ก่อนคนขับรถอีกก ขณะเดียวกันนั้นแม่กับภรรยาของข้าพเจ้าไปนั่งกรรมฐานที่วัด ออกจากกรรมฐานจะกลับบ้านเจอหลวงพ่อ หลวงพ่อก็ตูตว่่า .”เสรี ถ้าหลวงพ่อก้่าช่วยตายท้่าไปแล้ว” กลับม้่าถึงบ้าน แม่ถามว่่าไปไหนม้่า ก้่าเลยต้องสารภ้่าพว่่าความจริง สำหรั้่าตัวข้าพเจ้าแล้ว ความลับไม่มีในโลกจริง ๆ ขนาดบางเรื่องไม่มีคนอื่นรู้เด็ดขาดเพราะข้าพเจ้าแอบท้่าคนเดียว พอไปวัดหลวงพ่อรู้อีกก เลยต้องยอมแพ้กัน

ต่อมาประมาณปี ๓๐ - ๓๑ ข้าพเจ้าไปดูหมอ หมอท้่าก้่ามาไม่ดี ก้่าไปหาหลวงพ่อ ไปถึงยังไม่ว่่าท้่าพูดอะไร ท้่าท้่าบอกว่่า “เสรีมีธรรมะติดตัวม้่าตั้งแต่อิต้่าชาติแปดสิบเปอร์เซ็นต์ ถ้าชาตินี้สว่ดมนต์ไหว้พระไว้จะรวย” ในใจข้าพเจ้าอย้่าก้่าจะเป็นเจ้าของโรงพิมพ์เหมือนกัน หลวง

พ่อพูดออกมาเลยว่า “เสรี เป็นธำมณีไม่ได้เป็นเจ้าของกิจการไม่ได้ เพราะบารมีไม่ถึง อดีตชาติ ทำแต่บุญ ไม่ได้สร้างบารมีไว้ ทำกิจการของตัวเองก็เจ๊งหมด พวกที่ทำการค้าแล้วขาดทุนเจ๊งกันไปนั้น เพราะพวกเขาไม่มีบารมี ตอนเป็นลูกจ้างเขาทำให้ธำมณีรวยได้ พอมาทำเองเจ๊งหมดเลย พวกราชการก็เหมือนกัน ถ้าบารมีไม่ถึง ได้ตำแหน่งใหญ่โตหน้อยก็อยู่ได้ไม่นานก็มีอันเป็นไป วันนั้นก็เลยคิดว่าไม่เป็นไร ไม่ได้เป็นเจ้าของกิจการก็ไม่มีไร ขอให้รวยก็แล้วกัน ด้วยความอยากรวยกลับมาบ้านสวดมนต์เป็นการใหญ่ สวดหลายบทเลย แต่จะสวดในวันอาทิตย์วันเดียวเท่านั้น สวดหลายบท ใครว่าบทไหนดีสวดหมด สวดทีหนึ่ง ๓ - ๔ ชั่วโมง วันอื่น ๆ ไม่ค่อยมีเวลาก็เลยไม่ได้สวดเลย คราวหลังไปหาหลวงพ่อบอกว่า “เสรี สวดมนต์อะไรกันมากมายนัก สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากาฯ แล้วมาสวดบทพุทธคุณห้องเดียวเท่าอายุบวก ๑ ก็พอแล้ว แต่ต้องสวดทุกวันนะ สวดวันอาทิตย์วันเดียวไม่ได้” ข้าพเจ้าถามว่าทำไม หลวงพ่อบอกว่า ถ้าอย่างนั้นเองก็กินข้าววันอาทิตย์วันเดียวสิ กินให้มาก ๆ เลย วันอื่นไม่ต้องกิน เพราะไม่มีเวลา ข้าพเจ้าก็บอกว่าไม่ได้ ข้าวต้องกินทุกวันไม่หยิ่งงั้นหิวตายแน่ หลวงพ่อบอกว่าถ้าอยากรวย ก็ต้องสวดมนต์ทุกวันเหมือนกัน บทอื่นก็ดีไม่ใช่ไม่ดี แต่ที่ให้สวดเฉพาะพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากาฯ จะได้สวดทุกวันได้ไม่เปลืองเวลา ความที่ข้าพเจ้าอยากรวยก็เลยต้องสวดทุกวัน พอสวดทุกวันเช้าก็เลยเลิกกินเหล้า ตอนหลังข้าพเจ้าทำอะไรเหมือนมีกลางสังฆกรรมมาบอก ข้าพเจ้าจะรู้อะไรก่อนเป็นบางครั้ง ข้าพเจ้าก็ถามหลวงพ่อบอกว่า หลวงพ่อบอกว่า นั่นแหละสวดมนต์มาก ๆ เข้าจะมีสติ สติก็ออกมาบอก ข้าพเจ้าเคยถามหลวงพ่อบอกว่าทำไมต้องสวดเท่าอายุ ท่านตอบว่าเป็นการฝึกให้เราจะมีสติ แล้วสวดเท่าอายุบวก ๑ นั้นจะทำให้มีอายุยืน เป็นการต่ออายุ จะไม่เสียชีวิตถ้ายังไม่ถึงคราวสิ้นอายุขัย จะไม่ตายด้วยอุบัติเหตุ นับแต่นั้นมาข้าพเจ้าสวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากาฯ และพุทธคุณเท่าอายุบวก ๑ ไม่ได้ขาด

ในช่วงปี ๓๓ หลวงพ่อบอกว่า “เสรีทำไมไม่ตีสักที ดิดขัดอะไรหนอ เสรีเคยทำให้พ่อแม่เสียใจน้ำตาร่วงไหม” บอกไอ้โฮหลวงพ่อบอกว่า ร่วงจนไม่มีจะร่วงแล้ว ตอนที่ผมกินเหล้า พ่อแม่เหมือนตกนรกทั้งเป็น หลวงพ่อบอกว่า เสรี นั่นแหละบาปกรรมมาก ต้องไปแก้กรรมกับพ่อแม่ เพราะคนที่เถียงพ่อแม่ชอบดูพ่อแม่ ทำให้พ่อแม่เสียใจ คนพวกนี้ทำอะไรก็ไม่ประสบความสำเร็จ ทำอะไรก็เอาดีไม่ได้ ท่านก็บอกว่าถึงวันเกิดของเราให้ซื้อเสื้อผ้าใหม่ ให้พ่อแม่คนละ ๑ ชุด ผ้าเช็ดตัวผืนเล็ก ๆ ๑ ผืน ตื่นเข้ามาไหว้พระสวดมนต์จบแล้ว จัดหาอาหารอย่างดีที่สุดที่พ่อแม่

ชอบ ให้พ่อแม่รับประทาน เมื่อรับประทานแล้ว ให้ท่านนั่งบนเก้าอี้พร้อมกัน เอากะละมังใส่น้ำอุ่น มาล้างเท้าพ่อแม่ เอาสบู่ฟอกให้สะอาดแล้วล้างด้วยน้ำให้สะอาด เอาผ้าเช็ดตัวผืนเล็ก ๆ ที่ซื้อมา เช็ดให้แห้ง เอาแป้งโรยให้ทั่วให้หอม เอาเสื้อผ้าที่ซื้อมาให้ท่าน เสร็จแล้วพูดว่า กรรมใดที่ลูกได้ ล่วงเกินคุณพ่อคุณแม่ ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาที่ดี ด้วยใจก็ดี ขอให้คุณพ่อคุณแม่โหสิกรรมให้แก่ ลูกด้วย เสร็จแล้วกราบเท้าท่าน ๓ ครั้ง เอาเท้าท่านทั้งสอง คนละข้างเหยียบที่ศีรษะเรา แล้วให้ ท่านให้พรเรา นั้นแหละถึงจะล้างกรรมกันได้ ฟังดูแล้วเห็นว่าไม่ยาก ลองไปทำดูเถอะง่ายนิด เดียว

พอปี ๓๔ หลังจากแก้กรรมแล้ว หลวงพ่อก็บอกว่า “เสรี ปี ๓๕ เดือนเมษายน เอ็งจะ ได้เป็นเจ้าของโรงพิมพ์ จะได้เครื่องพิมพ์” ข้าพเจ้าก็บอกว่า “ก็หลวงพ่อบอกว่าผมบารมีไม่ ถึง เป็นเจ้าของกิจการไม่ได้ ทำไปก็เจ๊ง” หลวงพ่อตอบว่า “นั่นมันตอนโน้น ตอนนี้งบารมีถึงแล้ว เป็นเจ้าของโรงพิมพ์ได้แล้ว ข้าพเจ้าก็บอกว่า หลวงพ่อผมไม่เคยได้ทำบุญอะไรเลย บาตรก็ไม่ได้อัด เค้าบัจฉัยถวายพระก็ไม่เคย ทอดกฐินทอดผ้าป่าก็ไม่เคย หลวงพ่อก็บอกว่า “ก็เสรี พิมพ์หนังสือสวดมนต์แจกเขา (ตอนนั้นพิมพ์เป็นใบปลิวบอกวิธีสวดให้เสร็จ) ช่วยหาหิน มาสร้างหอประชุมให้เขาปฏิบัติธรรม นั้นแหละได้บารมีมาก เพราะช่วยให้พวกเขาพ้น ทุกข์ รู้ไหมถ้าพวกเขาไม่ได้มาไหว้พระสวดมนต์ ไม่ได้มาเจริญกรรมฐาน เขาตายไปดวง วิญญาณของเขาก็ไปรับทุกข์ พอเขามาปฏิบัติธรรมแล้วเขาตายไปเขาก็อยู่สบาย พวก คนดีเขาไม่ลืมบุญคุณคุณ เขาไปอยู่ดีเขาก็แผ่เมตตาให้เราเหมือนสายฝนเลย เสรีไม่รู้ เสรีไม่เห็นหรอก หลวงพ่อรู้การให้ธรรมเป็นทานได้กุศลมาก”

พอถึงเดือนเมษายน ปี ๓๕ ข้าพเจ้าก็ได้โรงพิมพ์จริง ๆ อย่างที่หลวงพ่อบอกไว้ ท่านตั้ง ชื่อให้ว่า “วิริยะพัฒนาโรงพิมพ์” พอได้เครื่องพิมพ์มาแล้วก็ไปหาลูกค้าไม่เป็น หางานไม่เป็น ก็ ไม่มีงานจะพิมพ์ หลวงพ่อก็สอนอีกว่า สวดมนต์ก่อนนอนเสร็จแล้วอธิษฐานว่า “บัดนี้ ชาตินี้ ข้าพเจ้าได้มาทำกิจการโรงพิมพ์ พิมพ์หนังสือธรรมะ ขอให้ท่านที่เคยเป็นญาติกัน เคย ช่วยเหลือค้ำชูกัน เคยมีบุญคุณเกื้อหนุนกันในหลาย ๆ ภพ หลาย ๆ ชาตินี้ที่ผ่านมา ขอให้ ได้มาช่วยกันอุดหนุนค้ำชูกันอีกในชาตินี้ด้วยเถิด” นับแต่นั้นมากิจการของข้าพเจ้าก็เริ่มดี ขึ้นเรื่อย ๆ

ขอย้อนไปถึงเรื่องครอบครัวของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแต่งงานตั้งแต่ปี ๒๙ อยู่มาจนถึงปี ๓๙ ก็ยังไม่มีบุตร ถามหลวงพ่อ หลวงพ่อท่านก็บอกว่า สวดมนต์เข้าไว้ถึงเวลาเมื่อไร ไม่ต้องไปขอ

ใครเขา ไม่ต้องไปทำ เสียเงินเปล่า ๆ ภรรยาข้าพเจ้าใครว่าที่ไหนก็ไปทำหมด ทั้งกัฟ ทั้งอีกซีหมดเงินไปหลายบาทก็ไม่ได้ผลจริง ๆ อย่างที่หลวงพ่อบอกว่า พอดีคุณพิศสมัย ฝอยสุวรรณ บรรณารักษ์ห้องสมุดเกิดฝันไปว่า หลวงพ่อบอกมาให้ไปบอกเสรี ถ้าอยากมีลูกให้สวดมนต์ พุทธคุณ ๑๐๘ จบ คุณพิศสมัยก็ไม่เคยทราบมาก่อนเลยว่า ข้าพเจ้ายังไม่มีการบูชา อยู่ดี ๆ ก็มาถามข้าพเจ้าว่าพี่เสรียังไม่มีการบูชาหรือ ข้าพเจ้าก็ตอบว่ายังไม่มีการบูชาเลยเล่าความฝันให้ข้าพเจ้าฟัง ข้าพเจ้าเลยกลับมาบอกภรรยา คราวนี้ภรรยาข้าพเจ้าสวดใหญ่เลย สวด ๑๐๘ จบ ทั้งก่อนนอนและตื่นนอน สวดหนัก ๆ เข้าไม่ต้องใช้ลูกประคำนับแล้ว มันคล่องไปเอง พอปี ๔๐ ตั้งครรภ์จริง ๆ ในระหว่างตั้งครรภ์ก็สวดมนต์เหมือนเดิม หลวงพ่อสอนไว้ว่าเราต้องสอนลูกตั้งแต่ยังอยู่ในท้อง เดือนกุมภาพันธ์ ๔๑ ก็คลอด สุขภาพแข็งแรง อารมณ์ดี ยิ้มเก่ง หลวงพ่อตั้งชื่อให้ว่า ด.ญ. รุ่งเรือง เต็มวันแม่เค้าไม่ได้สวดมนต์ที่ห้องพระแล้ว สวดบนที่นอนนั้นแหละ สวดให้ลูกดูไว้ โตขึ้นมาเขาจะได้สวดมนต์เก่ง เอาอย่างที่คุณพ่อสอน คือทำตัวอย่างให้ลูกดู สอนลูกเสียตั้งแต่ยังเล็ก โตแล้วจะสอนยาก ท่านเคยพูดไว้ว่านกที่ออกจากกรงแล้วจะตามไปสอนได้อย่างไร ต้องตีลูกคือตีด้วยแบบอย่างทำอย่างไรให้ลูกเห็น

พอพูดมาถึงเรื่องลูก ก็นึกเรื่องที่คุณพ่อสอนไว้อีกเรื่องหนึ่ง คือ เรื่องฉีดวัคซีนให้ลูก มีครั้งหนึ่งข้าพเจ้าไปวัดไปนั่งฟังหลวงพ่อกุญกับญาติโยมที่เดือดร้อนมา จำได้ว่า มีอยู่คนหนึ่งเป็นผู้หญิงสูงอายุแล้ว เข้ามานั่งคุยกับหลวงพ่อกุญแล้วก็ร้องไห้ หลวงพ่อกุญถามว่ามีเรื่องอะไร ก็เล่าให้หลวงพ่อกุญฟังว่ามีลูกอยู่คนหนึ่ง เรียนจบปริญญาตรีในเมืองไทยแล้วก็ส่งไปต่อปริญญาโทที่ต่างประเทศ ยังเรียนไม่ทันจบก็เป็นโรคประสาทเสียก่อน ถามหลวงพ่อกุญว่าจะแก้หายไหม เป็นเพราะกรรมอะไรถึงได้เป็นแบบนี้ หลวงพ่อกุญก็ตอบว่า เป็นเพราะเราไม่เคยสั่งสอนแนะนำทำแบบอย่างให้ลูกดูเลย ไม่เคยสอนให้ลูกสวดมนต์ไหว้พระเลยตั้งแต่ตอนลูกยังเล็ก ลูกก็เลยไม่เลื่อมใสทางนี้ ตอนนั้นอยู่ในช่วงที่เขาเสวยรอบของกรรมคืออยู่ก็ไม่เป็นไร ทุกอย่างดี พอมาบัดนี้บุญกุศลเก่าของเขาหมดแล้ว พอมีปัญหาแก้ไม่ได้ ทำให้จิตตก หรือที่เขานิยมเรียกว่า ดวงตก และชาตินี้ก็ไม่ได้ทำใหม่ไว้เลย จึงต้องเป็นเช่นนี้แก้ไขไม่ได้ เปรียบเสมือนไม่ได้ฉีดวัคซีนไว้ คือต้องนำลูกสวดมนต์ภาวนาไว้ นำเขาทำบุญใส่บาตรไว้ พาลูกเข้าวัดไว้ อธิษฐานให้เกิดปัญหาแล้วแก้ แก้ไม่ได้ แม่เมตตาให้ก็ไม่ได้ รับไม่ได้ เพราะเขาหมดเชื้อแล้วจุดไม่ติด และมีอีกเรื่องหนึ่งก่อนที่ข้าพเจ้าจะขับรถกระโดดข้ามเกาะกลางถนน บนถนนรามคำแหง ช่วงหมู่บ้านสัมมากร ช่วงนั้นเขาทำถนนเสร็จใหม่พอดี เอาดินมาถมไว้ที่เกาะกลางถนน สูงมาก หลวงพ่อได้พูดกับข้าพเจ้าล่วงหน้าก่อน ๗ วัน แต่ท่านไม่ได้พูดตรง ๆ อยู่ดี ๆ ท่านก็บอกว่า “เสรี บอกกับคนที่

เขาพิมพ์หนังสือนะ ว่าให้สวดมนต์กันทุกวัน สวดแล้วระลึกถึงหลวงพ่อ เวลาเขามีเรื่องเดือดร้อนกะทันหัน หลวงพ่อก็จะไปช่วย” ท่านบอกว่าท่านอธิษฐานจิตไว้ “ถ้าคนไหนสวดมนต์ตามที่ท่านได้สอนไว้ ถ้าเขาจะมีเหตุการณ์ร้ายเกิดขึ้น ขอให้ท่านรู้ ท่านก็จะไปช่วย” ท่านก็ยกตัวอย่าง ลูกศิษย์คนหนึ่งขับรถไป รถคว่ำ เขาสวดมนต์ทุกวัน พอรถคว่ำหลวงพ่อก็ส่งคุณท่านก็กำหนดจิตไปท่านก็รู้ว่ารถของเขาคว่า ท่านก็แผ่เมตตาไปช่วย เขาก็ปลอดภัย รถพังหมดเลย ท่านก็ย้ำว่า “เสรีเกิดอะไรให้ระลึกถึงหลวงพ่อไว้” จากประสบการณ์หลายครั้งที่ผ่านมา ทำให้ก็คิดว่า เอ อะไรจะเกิดขึ้นหนอ หลวงพ่อบุญต่ออย่างนี้

พอหลังจากนั้นอีก ๗ วัน เวลาประมาณตอนเที่ยงวัน ก็เกิดเหตุขึ้นจริง ๆ ข้าพเจ้าขับรถจากบางกะปิจะกลับบ้านที่อยู่หมู่บ้านแคะธานีวังอยู่ชวาลุสดี พอช่วงก่อนถึงหมู่บ้านสัมมากร ไม่รู้สิบล้อนี้ก้อย่างไรขับเบียดมาที่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าตกใจก็หักพวงหลบทันที รถข้าพเจ้าก็กระโดดข้ามเกาะกลางถนนทันที พุ่งไปยังฝั่งตรงข้าม ข้าพเจ้าก็นึกถึงหลวงพ่อว่า หลวงพ่อบุญช่วยลูกด้วย ลูกตายแน่ ลูกตายแน่ ๆ รถลูกพังหมดแน่ ๆ เงินลูกก็ไม่มีซ่อม ลูกถูกรถฝั่งตรงข้ามชนแน่ เพราะข้าพเจ้าไม่สามารถบังคับรถได้เลย ประโยชน์ของการนั่งกรรมฐานออกมาตรงนี้ ขณะนั้นข้าพเจ้าสามารถมีสติรู้เหตุการณ์ต่าง ๆ เหมือนทุกอย่างค่อย ๆ เกิดขึ้นช้า ๆ แต่จริง ๆ นั้นเกิดขึ้นเร็วมาก ไม่รู้ว่ารอดมาได้อย่างไร ไม่มีใครชนข้าพเจ้าเลย ทั้งที่รถวิ่งอยู่เต็มถนนทั้ง ๓ ช่องทาง รถก็ไม่พังเลย ไม่จอดดูรถด้วย รีบกลับบ้าน บอกกับภรรยาเสรีรีบขับมาหาหลวงพ่อเลย จากเหตุการณ์ครั้งนั้นก็เลยทำให้นึกถึงเรื่อง ผอ. ชัยสิทธิ์ ไกรคุณาศัย ที่ลงในกฎแห่งกรรม เล่มที่ ๘ ได้ว่า ตอนที่ท่านเกิดอุบัติเหตุ ท่านสามารถคุมสติไว้ทำให้ท่านรอดตาย ตอนอ่านที่แรกก็ไม่ค่อยเชื่อ พอมาเกิดกับตัวเองเข้าก็เป็นจริงอย่างนั้นทุกประการ ขอย้ำอีกครั้งหนึ่งว่า เพียงแต่ท่านไหว้พระสวดมนต์ตามที่หลวงพ่อบุญได้สอนไว้แล้วทุกวัน ถึงแม้จะยังไม่ได้พบหรือได้คุยกับหลวงพ่อบุญก็ได้ขึ้นชื่อว่าเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อบุญแล้ว สวดมนต์ตามแบบของหลวงพ่อบุญนั้นต้องสวดทุกวัน เปรียบเสมือนกับการกินข้าว ข้าวต้องกินทุกวันฉันใด สวดมนต์ก็ต้องสวดทุกวันฉันนั้น

จากที่ข้าพเจ้าได้เขียนมาทั้งหมดนี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งที่ข้าพเจ้าได้รับจากหลวงพ่อบุญเท่านั้น มีอีกหลายเรื่องที่ไม่สามารถจะเขียนออกมาได้ เพราะเป็นเรื่องที่ไม่ควรจะนำมาเปิดเผย และบางเรื่องหลวงพ่อบุญก็สั่งไว้ว่าไม่ให้พูดถึงอีก ไม่ให้คิดถึงอีก มันเป็นอดีตไปแล้ว

จากประสบการณ์ที่ข้าพเจ้าได้ประสบมานี้ ข้าพเจ้าคิดว่าหลวงพ่อบุญคือ นักสร้าง สร้างในสิ่งที่สร้างได้ยากที่สุดในโลก หลวงพ่อบุญเป็นนักพัฒนา พัฒนาในสิ่งที่พัฒนาได้ยากที่สุด

ถ้าท่านคิดว่าสร้างทางวัตถุแล้วข้าพเจ้าคิดว่า ท่านสามารถสร้างโบสถ์หลังใหญ่ที่สุดที่สวยงามที่สุด สร้างศาลาสร้างวิหารใหญ่ที่สวยงามที่สุด สร้างพระสร้างเจดีย์สวยงามที่สุดใหญ่ที่สุด เสร็จไปแล้วไม่รู้จักเท่าไร และผู้คนที่หลายคงสรรเสริญเยินยอยกย่อง ทางทรงบำเพ็ญความดีความชอบ ยศฐาบรรดาศักดิ์คงใหญ่โต เพราะสามารถวัดผลงานได้ด้วยเงินทองที่ไปเรียไรเอาของชาวบ้านมา แต่ผลงานที่หลวงพ่อดีสร้างนี้ไม่มีใครรู้ ไม่มีใครประเมินคุณค่าได้ เพราะทางโลกที่เจริญด้วยเทคโนโลยีไม่มีเครื่องมือวัด จะวัดได้ด้วยภูมิปัญญาเท่านั้น ถึงจะรู้จะเห็นคุณค่าของงานชิ้นนี้ ทั้งที่ตัวหลวงพ่อดีสร้างนั้นต้องทุ่มเททั้งแรงกายแรงใจ กำลังสติปัญญาอย่างเต็มที่บ่อยครั้งที่ข้าพเจ้ารู้ ข้าพเจ้าเห็นได้ว่า หมอต้องมาฉีดยา มาให้น้ำเกลือ พอถอดเข็มน้ำเกลือเสียงยังไม่ค่อยดัง ต้องลงมาคุยกับญาติโยม แล้วต้องมาเปิดประชุม ต้องมาปิดประชุม พอหนึ่งลงเสียงท่านก็มาเอง ท่านเคยพูดว่า “พวกญาติโยมเขามาจากแดนไกล ต้องลำบากลำบากมา เราจะมัวมานอนอยู่อย่างไร” ผู้จะรู้จะเห็นคุณค่าก็มีแต่เพียงผู้ที่ถูกสร้างขึ้นมาเท่านั้น และจะสักก็คนที่กล้ามาพูด รวมทั้งตัวข้าพเจ้าด้วย เพิ่งจะตัดสินใจประกาศให้คนทั้งหลายรู้ว่า ตัวเราที่ได้เป็นอยู่ทุกวันนี้ มีชีวิตอยู่ มีงานทำ มีเงินใช้ มีครอบครัวที่มีความสุขสมบูรณ์เยี่ยงมนุษย์ทั้งหลายพึงมี ตามเพศของฆราวาสทั้งหมดนั้น เป็นผลงานการสร้างของหลวงพ่อดีทั้งสิ้น หากไม่มีหลวงพ่อดีแล้ว ข้าพเจ้าคงจะไม่มีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้เป็นแน่

โอกาสนี้ต้องขอขมาไว้เพียงเท่านี้ก่อน เพราะถ้าเขียนไปเรื่อยก็หนักออกมาเรื่อย หลวงพ่อดีสอนไว้มากมายเหลือเกิน ปัจจุบันนี้ข้าพเจ้าได้พบกับชีวิตที่รุ่งเรืองเพราะบารมีและเมตตาธรรมหลวงพ่อดี ข้าพเจ้าถือว่าหลวงพ่อดีมีพระคุณต่อข้าพเจ้ามากเกินกว่าที่ข้าพเจ้าจะประมาณได้ ท่านช่วยชุบชีวิตและให้อาณาคดแก่ข้าพเจ้าขึ้นใหม่ รวมทั้งช่วยพ่อแม่ของข้าพเจ้าพ้นจากความทุกข์ที่เกิดจากตัวของข้าพเจ้า จากการที่ข้าพเจ้าเกรงจนพ่อแม่หมดปัญญาที่จะหาวิธีมาแก้ไข ข้าพเจ้าได้ พูดได้เลยว่าที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ได้ทุกวันนี้ เพราะหลวงพ่อดีช่วยไว้ ถ้าท่านไม่ช่วยป่านี่ตายแล้ว และขอยืนยันว่า ตายจริง ๆ ด้วย แต่เรื่องนี้เปิดเผยให้ท่านทราบไม่ได้ หลวงพ่อดีจึงเปรียบเสมือนพ่อผู้ให้กำเนิดแก่ข้าพเจ้า บุญคุณที่หลวงพ่อดีต่อข้าพเจ้านั้น มากมายจนไม่สามารถพรรณนาได้หมดสิ้น

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าขอตั้งจิตอธิษฐานว่า จะทำตัวให้อยู่ในวิถีของคนประเภท “สว่างมาสว่างไป” ให้เป็นไปตามความประสงค์ของหลวงพ่อดี และบิดามารดา....